

пусткою, пристаннцем сов та кажайів і в такому сумиому стані зоставалась аж до недавнього часу. Серед Острожського люду істиуе легенда, либоиь що року в Великодиу північ круг запустілих руїн сього храму (поки він лежав в руїнах) тужно бродить якась жінка, вся в білому, з розплетенними косами, гірко плаче і ламає руки. Народ забув імя нещасливої, а памятає тільки, що то — вельможна пайї, яка колись то, підчас велнкодної служби Божої в сій же церкві, цугом проїхала по свяченнх пасках і за те Бог присудив їй не мати і в домовині спокою і довіку спокутувати свій нечуваиннй гріх.

Конець.
